

1979, 12. prosince – Sdělení VONS č. 154 „Petr Cibulka opět před soudem“ o hlavním líčení s Petrem Cibulkou obžalovaným z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí u Okresního soudu Plzeň-město, které bylo odročeno na neurčito.

Dne 12. 12. 1979 proběhlo u Okresního soudu Plzeň-město hlavní líčení ve věci Petra Cibulky, nar. 27. 10. 1953, signatáře Charty 77, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody v NVÚ Plzeň-Bory, obžalovaného z trestného činu podle § 171 tr. z. (maření výkonu úředního rozhodnutí). Senátu předsedala dr. Maršálková, obžalovaného hájila ex offio dr. Sakařová z AP Plzeň. Skutkovou podstatu dotyčného trestného činu Petr Cibulka údajně naplnil tím, že od 18. 5. 1979 pět měsíců ve výkonu trestu nepracoval (v té době Petr Cibulka držel hladovku, která trvala prakticky tři měsíce – ovšem s nucenými přerušováními umělou výživou ve vězeňské nemocnici – na protest proti nehumánním pracovním podmínkám a fyzickému napadání od spoluvězňů).¹

V účasti na přelíčení nebylo tentokrát nikomu bráněno a celý průběh jednání se vyznačoval pozoruhodně objektivní atmosférou. Hlavního líčení se zúčastnilo asi deset přátel a příbuzných Petra Cibulky.

P. Cibulka ve své výpovědi podrobně vyličil pracovní podmínky na úseku, kde pracoval (u n. p. Preciosa), mj. že určená norma je zde splnitelná jen za neúměrného pracovního zatížení (jedenáctihodinová pracovní doba po šest dní v týdnu, nedostatečné větrání, hluk, nedostatečná bezpečnostní zařízení, velmi zastaralé technické vybavení). Dále uvedl konkrétní případy fyzického napadení, jemuž byl opětovně vystaven, a netečnost odpovědných orgánů k jeho stížnostem, jimiž se snažil zjednat nápravu. V tomto bodě navrhl doplnění vyšetřování výsledkem svědků, které jmenoval. K hladovce se uchýlil jako ke krajnímu prostředku, kdy neviděl jakéhokoli jiného východiska. Popřel, že by se vyhýbal práci bezdůvodně, či v úmyslu mařit účel výkonu trestu, nebo z protestu

proti zatčení členů VONS. Dále kritizoval v širším záběru vězeňské životní podmínky. Vyslechnutý svědek, Antonín Gruber, kladně hodnotil osobnost a chování Petra Cibulky i jeho pracovní výkony na pracovišti.

Posléze předsedkyně senátu odročila hlavní líčení na neurčito z důvodu nutnosti doplnění důkazního řízení (zejména se jedná o výslech svědků, navržených Petrem Cibulkou, mj. účastníků jeho fyzických inzultů, lékařů, kteří jej ošetřovali ve vězeňské nemocnici na Pankráci a kteří doporučovali již v létě jeho přeřazení na jinou práci, a předešlého jeho vychovatele Strejce, který aktivně participoval na nehumánním jednání).²

Informace o Chartě 77, r. 2, 1979, č. 16, s. 16–17.

POZNÁMKY

¹ K hladovce Petra Cibulky viz více sdělení VONS č. 121 a 126, dokumenty č. 122 a 127, a dokument č. 1141. K případu viz dále sdělení VONS č. 166, 171 a 174, dokumenty č. 167, 172 a 175, a dokumenty č. 1149 a 1154.

Po své druhé hladovce bylo Cibulkovi přislíbeno přesunutí na jiný úsek věznice. Tento příslib ovšem nebyl po jeho návratu z vězeňské nemocnice na Pankráci dodržen. Protože již nebyl schopen držet další hladovku, snažil se svůj požadavek prosadit odmítáním práce. Protest Cibulka ukončil až po 42 dnech na radu svého právního zástupce JUDr. Jiřího Machourka, který ho podle jeho vzpomínek varoval: „[...] že jsem ve vězení a tedy bez šancí. Buď se pokusím přežít a podřídím se, nebo mě vyřídí. Doporučil mi nastoupit do práce a snažit se to nějak vydržet. Na jeho radu a nátlak mé matky jsem to udělal. V té době už na mně ovšem vedení věznice podalo podnět k zahájení trestního stíhání prokurátorovi“. MUŽÁKOVÁ, Karolína (pseudonym Jany Soukupové): Tři večery s Petrem Cibulkou, *HOST*, srpen 1987 – srpen 1988, č. 4, nestr., dostupné online: <http://www.cibulka.com/petr/roz/roz.htm> [30. 6. 2014].

Cibulka později krátce popsal svou situaci v rozhovoru pro týdeník *Reflex*. Na otázku, proč držel údajně nejdelší hladovku v dějinách borské věznice, odpověděl takto: „Šíleným způsobem mě mlátili. Bachaři i vězni. S hladovkou jsem začal, když jsem to už nemohl vydržet. Chtěl jsem, aby mě přeložili jinam, kde by byla zaručena moje bezpečnost. Nejedl jsem jedenatřicet dní a nakonec mi přeložení slíbili. Ale pak řekli, že jim nikdo žádný podmín-

*ky klást nebude, a vyfasoval jsem za to šest měsíců natvrdo. Tvrdili, že jsem držel hladovku, protože se mi nechtělo chodit do práce. Vězně v socialismu přece nikdo neterorizuje [...]. Proti rozsudku jsem se odvolal a nakonec mi napařili dvakrát tolik.“ ZVELEBIL, Jan: Ať se soudí, *Reflex* 11, 2000, č. 13, s. 18.*

- ² K tomu viz více dokument nazvaný „Zpráva o průběhu hlavního líčení s Petrem Cibulkou ve dnech 12. 12. 1979 a 30. 1. 1980“ uložený in: LP, Sb. VONS, inv. č. 51, sign. IV/2, kart. 17.